

[Hans Nielsen.]

stigt høje Arbejdsløn her i Landet og om Tjenestekarlene, der tjener en Løn, som svarer til Prisen for 100 Tdr. Korn. Det var da det ærede Medlem Hr. Krag talte om, at det ene Pristal maatte ned, da man ikke kunde faa det andet op; det andet Pristal er det, hvorefter Englænderne betaler vort Smør og Flæsk, og det er jo rigtigt, at det kan vi ikke sætte op her, derfor skulde det første ned — det, det ærede Medlem talte om, var Arbejdslønnen. Og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller talte om de høje Lønninger, der ikke kan holdes oppe.

Se, saa meget har Forespørgerne faaet ud af denne Forhandling her, at alle de 3 Partier, som grupperer sig i den Side af Salen, har vendt sig imod de høje Arbejdslønninger og kræver, at Arbejdslønningerne skal sættes ned; ikke blot de høje Lønninger, som der saa tidt tales om at Arbejderne har her i København, men ogsaa Tjenestekarlens Løn har man været ude efter.

Det er en Tale, der naturligvis er blevet hørt ude i Landet, det er en Tale, man har hørt ved Vestervold, hvor Arbejdsgiverne holder til. Jeg ved ikke, hvorledes man tager imod den Slags Tale. I tidligere Tider plejede det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal at holde denne Tale, og til Tider var han endogsaa vred, naar man ikke hørte tilstrækkelig opmærksomt efter ham henne ved Vestervold. Arbejdsgivernes Formand, Hr. Langkjær, har en Gang paa en Generalforsamling givet det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal et Svar, og jeg vil oprigtig talt haabe, at de 3 Herrer Ordførere kan faa det samme Svar af Hr. Langkjær, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal fik i sin Tid.

Der er ikke noget at tage fejl af: naar de 3 Herrer taler saaledes om Arbejdslønningerne, former det sig som en direkte Opfordring til Arbejdsgiverforeningen om endelig at tage Kniven frem og endelig nu at erklære Krig. Jeg ved ikke, om de 3 Herrer Ordførere er parate til at tage Konsekvenserne af denne Tale? Thi det maa de forstaa, at det er en farlig Tale. De maa forstaa, at det er en Tale, som kan komme til at betyde Krig paa Liv og Død, det er ikke noget, der afgøres i en Haandevending, det er ikke noget, der afgøres, uden at der flyder baade det ene og det andet heri Landet, for saa vidt man følger de 3 Herrer's Opfordringer fra Arbejdsgivernes Side.

En saadan Krig vil, saaledes som Parterne er stillet, blive langvarig, den afgøres

hverken paa en, to eller tre, ja maaske ikke paa seks Maaneder. Og saa vil den koste! Ja, de 3 Ordførere skulde, forinden de kommer med deres Opfordringer til Krig, gøre sig klart, hvad det vil koste. Ikke alene i direkte Udgifter for begge Parter, baade i direkte Tab af Arbejdsløn for Arbejderen og i Tab af Fortjeneste for Arbejdsgiveren, saadan var det i gamle Dage, men nu er det anderledes, nu lurar et helt andet og farligere Spøgelse bagved: Tabet af Markeder.

Man kan ikke standse en moderne Virksomhed i 2-3-4-5 Maaneder i vore Dage, uden at denne Virksomheds Markeder forsvinder. Andre voldsomme Konkurrenter ude i Verden kommer og tager dem, og naar de først har erobret dem, saa ved man i Arbejdsgiverforeningen alt for vel, hvilke kolossale Anstrengelser det koster at tilbageerobre et Marked.

Jeg vilde ønske, at de Herrer klart vilde tilkendegive, at det ikke har været deres Hensigt at hidse Arbejdsgiverforeningen til en saadan Krig. Saaledes som de Herrer's Udtalelser er faldet, kan de kun forstaa saadan. Men de Herrer kan jo staa op og forklare, at dette slet ikke har været deres Mening, de kan tage Afstand fra det og sige, at de vilde finde det forkasteligt, om det skulde komme til en saadan Krig.

Jeg er overbevist om, at i Arbejderkredse er man fuldstændig klar over det alvorlige i hele Situationen, og jeg er ogsaa overbevist om, at i Arbejderkredse vil man ikke lege letsindigt med Ilden, saaledes som det forekommer mig at de 3 Ordførere har leget med den her. Thi det er vel den største Ulykke, der kan overgaa vort Land i dette Øjeblik, om det kommer til en saadan stor Krig mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, som i mange Maaneder vil kunne standse al Virksomhed og forarme baade Arbejdere og Virksomhederne og dernæst vil berøve os de Markeder, som der gennem en Aarrække er udfoldet saa store Anstrengelser for at erobre.

Krag: Det var under den største Del af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen's Tale tydeligt, at han egentlig ikke havde nogen Interesse i at tale om selve det Emne, som Forespørgselen angaar, Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade Regeringen tænker sig at træffe Foranstaltninger til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Jeg forstaa saa overordentlig godt de Vanskeligheder, det ærede Medlem staaar overfor — ingen, der har fulgt vort Lands Politik i Erhvervsproblemet i den sidste